

SI QUAN ES DESPERTI EL DIA CLAR...

*("I és camí incert cada matí,
n'és cada vida!")*

És diumenge.

El sol ja s'ha adormit i els rossinyols i els mussols canten de lluny. Aquesta nit alguna parella d'amants s'estimarà d'amagat, algú es discutirà i algun infant xisclarà per primer cop omplint-se els pulmons de vida i de valentia.

A casa tardeja, no se sent ni una ànima. Només l'Aura que gemega de dolor amb intermitència.

A la cuina, el xup-xup de l'aigua bullent, el crec-crec de les branques d'eucaliptus que la mare trenca amb cura i el dring-dring de les culleretes en destriar-ne una i remenar la barreja.

Una barreja de menta, farigola, ruda, eucaliptus i romaní, una tovallola glaçada posada amb cura al front i un petó al dors de la mà. El fss del llumí i el cruixir de l'espelma, i la seva llum i el cant suau de la mare endolcint la nit i esvaint el plor i la por.

— Mare, jo avui no voldria morir. No sabria fer-ho bé. — En un xiuxiueig i un sospir i amb els ulls atzabeja sospitosament cristal·lins.

La nit és llarga i freda i dura.

Ara també hi ha una ceba oberta i una nana que fa somicar.

Mare, filla i espelma s'adormen dolces mes rendint-se i aixoplugant-se en els obscurs braços del temor i la incertesa.

El mussol ha deixat de cantar i ara sols xiula el senyoret que marxa a França, l'astre rei arriba a les acaballes del seu son.

L'aire fa olor d'herbes, de ceba, de malaltia, tendresa i por.

L'aire gèlid i humit s'escola per la finestra.

— Xxt, dorm, filla, descansa...— diu la mare amb un fil de veu melosa tot besant el front calent de la criatura.

Només el soroll de la nit i la mirada enigmàtica de la reina blanquinosa de la nit.

En un parpelleig, un estel galant que per allí passava, li clica l'ull a l'Aura, que s'esforça per sobreviure i lluita aferrissadament per tocar la vida amb els palmells de les mans.

A la cuina, el xup-xup de l'aigua bullent, el crec-crec de les branques d'eucaliptus que la mare trenca amb cura i el dring-dring de les culleretes en destriar-ne una i remenar la barreja.

Passes.

Silenci.

El plor de la mare.

L'últim alè de l'infant.

La mare plora a la vora del llit. Xiscla, s'ofega. Maleeix el seu déu i tots els altres, sorpresa.

Abraça la seva nena, s'enganxa el seu cor al seu pit. Crida, gemega, pateix amb escreix. Un crit li travessa el pit i el dolor li travessa el crit.

Les llàgrimes corren avall, el cor cavalca enfadat, la vida... La vida no sap on ha anat. La vida algú li ha pres. La vida ja no hi és.

Amb un xiscle s'omple els pulmons i arrenca a plorar molt fort, fortíssim.

La casa resta silenciosa, perfumada de menta, farigola, ruda, menta, romaní i eucaliptus i ceba de plorar. I mort. Molta mort i molt dolor.

Un estel brillant cau allà mateix, vora el camp de violes. Canta el gall: Cocorococ!

És dilluns.